

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/8/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8109011587
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8109011587.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 03.10.2013 v trestnej veci proti obž. Z. Q. a spol. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. o odvolaní obžalovaných Z. Q. a S. I. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T 109/2009 zo dňa 14.09.2012 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolania obžalovaných Z. Q. a S. I..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaných Z. Q. a S. I. vinnými z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na skutkovom základe, že - dňa 19.2.2009 v čase asi o 20.30 hod. v G. na ul. kpt. T. č. XX v Ústave na výkon väzby v C., Oddelenie výkonu trestu odňatia slobody v G. na cele č. XXX v bloku A2 po predchádzajúcej vzájomnej dohode obaja spoločne zavolali na svoju celu odsúdeného D. H., toho bezdôvodne zhodili na zem, kde ho bili päšťami a kopali do rôznych častí tela, čím mu spôsobili spoločným konaním pomliaždenie mäkkých pokrývok lebečných v temenej oblasti vpravo a pomliaždenie prednej steny hrudníka vpravo, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia spojenú s práceneschopnosťou v trvaní 21 dní

Za to im oboch podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 37 písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 2,4 Tr. zák. uložil tresty odňatia slobody po 12 mesiacov nepodmienečne a oboch pre výkon uložených trestov odňatia slobody zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení a poučení o možnosti podania opravného prostriedku do zápisnice o hlavnom pojednávaní zahlásili odvolanie obaja obžalovaní čo do výroku o vine aj treste a okresný prokurátor, čo do výroku o treste u oboch obžalovaných.

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí v konaní o odvolaní s poukazom na ust. § 357 ods. 2 Tr. por. vzal odvolanie okresného prokurátora u oboch obžalovaných v celom rozsahu späť, a preto predseda senátu postupom podľa § 312 ods. 4 Tr. por. samostatným uznesením vzal späťvzatie odvolania okresného prokurátora krajským prokurátorom na vedomie.

Obžalovaný Z. Q. v dôvodoch odvolania má za to, že okresný súd zámerne porušuje jeho zákonné právo na obhajobu a že je voči jeho osobe zaujatý. Podľa jeho názoru bola možnosť skutkový stav veci prešetriť, hlavne čo sa týka viny jeho osoby, ale okresný súd sa takýmito skutočnosťami nechce zaoberať, lebo je presvedčený, že skutok spáchal on, a teda, že je aj vinným a na základe vlastného presvedčenia ho aj dňa 14.9.2012 uznal vinným. Keďže je väzeň a ešte k tomu cigánskeho pôvodu, okresný súd nemal za potreby celú vec riadne prešetriť. Ku každému dôkazu, ktorý navrhol vykonať, zaujal zamietavý postoj. Na základe týchto skutočností žiada krajský súd, aby na súdne pojednávanie,

ktoré sa bude konať pred krajským súdom, bol predvolaný poškodený. Výpoveď poškodeného napomôže k objasneniu celkovej dôkaznej situácie a zároveň ho môže oslobodiť zo skutku, za ktorý ho okresný súd uznal vinným. Žiada ďalej, aby krajský súd si vyžiadal z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody G. kamerový záznam zo dňa kedy sa predmetný skutok mal stať, pretože je to ďalší dôkaz, ktorý môže dokázať jeho nevinu, a teda závažným spôsobom objasniť, kto bol páchatelom skutku, pre ktorý je trestne stíhaný a pre ktorý bol Okresným súdom Prešov uznaný vinným.

Obžalovaný S. I. prostredníctvom svojho obhajcu v dôvodoch odvolania uvádza, že v tomto konaní výpovede svedkov jednoznačne nepreukázali, že sa tento skutok stal. Všetky svedectvá sú len sprostredkované, z počutia od ďalšej osoby, dokonca svedok C. tvrdí, že poškodený H. nahováral iných, aby svedčili, že ho Q. zbil. Nikto zo svedkov večer nevedel, že H. bol zbitý. Všetci sa to dozvedeli až na druhý deň, že H. je zranený. Skutok sa mal stať 19.2.2009 o 20.30 hod., ale nahlásený bol až 20.2.2009 o 13.15 hod. Je tu teda časové rozpätie, kedy si mohol poškodený H. spôsobiť úraz sám. Ani súdny znalec jednoznačne nevylúčil, že H. si nemohol spôsobiť zranenia sám. Dokonca sa nepotvrdila ani diagnóza, že mal mať zlomeninu VII. rebra vpravo. Znalec pripustil, že poškodený H. bol niekoľkokrát hospitalizovaný z dôvodu samopoškodzovania, preto si myslí, že aj tento jeho úraz sa stal obdobným spôsobom, teda samopoškodzovaním. Dáva do povedomia aj hodnotenie z ústavu pre výkon väzby, kde sa síce uvádza, že S. I. bol 5x disciplinárne potrestaný za bežné priestupky, ako napr. fajčenie mimo vyhradený priestor, ale bol aj 4x odmenený. Z uvedených dôvodov má za to, že uvedený skutok sa nestal tak, ako sa uvádza v obžalobe, resp., že ho nespáchal S. I., preto navrhuje odvolaciemu súdu, aby v súlade s § 285 Tr. por. odvolací súd S. I. spod obžaloby oslobodil.

Na základe odvolaní podaných oboma obžalovanými, čo do viny aj trestu, krajský súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolania obžalovaných nie sú dôvodné.

Krajský súd po preskúmaní obsahu dôkazového materiálu dospel k záveru, že prvostupňový súd v posudzovanej veci vykonal dokazovanie v takom rozsahu, ako to pre zistenie skutkového stavu vyžaduje ust. § 2 ods. 10 Tr. por.. Krajský súd ešte doplnil dokazovanie o zabezpečenie a oboznámenie listinných dôkazov, svedčiacich o tom, že v čase skutku, teda 19.2.2009 v ÚVTOS G. na oddiely A2 v celách XXX a XXX kamerový systém nainštalovaný nebol a ani nie je, oboznámil nové hodnotenia oboch obžalovaných z ústavu na výkon väzby a výkon trestu, listinné dôkazy svedčiace o tom, že poškodený Š. H. sa zdržiava na neznámom mieste, oboznámil rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T 48/06 zo dňa 22.7.2013, ktorým bol obž. Z. Q. zmiernený trest, ktorý v súčasnej dobe vykonáva. Prvostupňový súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. por., a takýmto postupom dospel k správny skutkovým aj právny záverom.

V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd konkrétne rozpísal, ktoré dôkazy boli v predmetnej veci vykonané, ktoré skutočnosti z obsahu vykonaných dôkazov vyplývali, uviedol ako jednotlivé dôkazy hodnotil, prečo obrane obžalovaných neuveril. Odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v § 168 ods. 1 Tr. por.. Závety prvostupňového súdu sú správne, úplné a logické, a preto na ne poukazuje aj krajský súd v podrobnostiach.

Aj podľa názoru krajského súdu bolo vykonanými dôkazmi nepochybne preukázané, že skutok tak, ako ho prvostupňový súd vo výrokovej časti svojho rozsudku ustálil, sa stal a že tento skutok obžalovaní spáchali.

Obaja obžalovaní spáchanie skutku popierali a tvrdili, že pošk. D. H. prišiel na ich celu č. XXX 19.2.2009 asi o 20.30 hod., ponúkol im na predaj nejaké lieky, čo oni odmietli, potom si poškodený zapálil cigaretu, po jej vyfajčení požiadal o mastičku Ibalgin, Q. mu na ruku vytlačil požadované množstvo mastičky, poškodený H. poďakoval a odišiel preč. Nemali s poškodeným H. žiaden konflikt. Ráno ich zobrali na odber moču, z toho im stanovili prítomnosť liekov, pričom oni žiadne lieky nebrali, predpokladajú, že im to hodil do kávy D. H.. O tom, že poškodený H. mal byť zbitý sa dozvedeli až v nasledujúcich dňoch. Obaja obžalovaní dodali, že poškodený H. bol problémový človek, ktorý mal sklony k sebapoškodzovaniu.

Oboch obžalovaných zo spáchania skutku od počiatku v podstatných okolnostiach usviedčal, aj keď s určitými minimálnymi rozpormi, pošk. D. H.. Uvádzal, že obaja obžalovaní ho pozvali na kávu dňa

19.2.2009 asi o 20.30 hod. Keď prišiel k nim na celu, Q. a I. prikázali spolubývajúcim W. R., M. R. a I. H., aby vypadli z cely, čo títo okamžite urobili. Potom sa na neho obaja vrhli tak, že ho chytli z oboch strán za ramená, zhodili ho dozadu na zem, bili ho, kopali ho a neskôr ho päťami udierali, schúlil sa a rukami si chránil hlavu, snažil sa postaviť, ale vždy ho skopli na zem a tak sa prehadzoval zo strany na stranu. Keď sa mu podarilo postaviť, pritlačili ho o stenu, udierali mu hlavu o stenu. Potom asi omdlel a prebral sa až na to, že je mokrý. Obžalovaní mu potom ponúkali cigaretu, povedali mu, že bol aj v bezvedomí, následne ho začali prehovárať, aby nikomu nič nehovoril, že majú pred pojednávaním ohľadom podmieneného prepustenia, že majú rodinu a podobne. Preto im povedal, že to tak nechá. Toto oznámil až na druhý deň, lebo mal bolesti. Odohralo sa to až po previerke stavu, útok nehlásil v ten večer, lebo sa bál, vyhrážali sa mu, I. mu povedal aj to, že keď ho uvidí v blízkosti zvončeka, tak ho zabije. Na lekárskom ošetrení mu boli zistené zranenia popísané v lekárskej správe. Ako motív ich konania uviedol, že mal nosiť obž. I. stravu, čo on odmietol. Na svojich tvrdeniach tak poškodený, ako aj obaja obžalovaní zotrvali aj pri vykonaných konfrontáciách. Zhodne s výpoveďou poškodeného vypovedal aj svedok W. R., ktorý vo svojich opakovaných výpovediach potvrdil, že po tom, čo prišiel poškodený na ich celu, obžalovaní jeho aj M. vyhnali z cely vonku, no ešte videl, ako obaja obžalovaní napadli poškodeného, kopali ho, bili ho. Konflikt mal vzniknúť preto, že poškodený mal dostať na večeru hrušku a oni mu ju mali zobrať. Keď poškodený H. vyšiel vonku z ich cely, mal mokrú košeľu, išiel rovno na svoju celu. Svedkovia I. H. a M. R. vo svojich výpovediach potvrdili, že boli na cele spoločne s oboma obžalovanými. V ten večer im obž. I. povedal, aby vypadli z izby, odišli na chodbu, stáli vonku za zatvorenými dverami, asi po 15 minútach sa vrátili na celu, ráno sa potom dozvedeli, že poškodený H. bol zbitý, mali ho zbiť Q. a I., pretože im poškodený nedal hrušku. Svedok M. R. dodal, že počul z cely nejaké zvuky „au, au“, no hlas nerozoznal. Svedok C. R. potvrdil, že obaja obžalovaní, teda Q. i I. robili na oddiele „fajerov“ a keď niekto iný bol „fajer“ tak ho zbili. Raz na ich celu č. XXX prišiel obž. I., povedal poškodenému H., že mu bude nosiť z kuchyne jedlo, čo on odmietol. O niekoľko dní mali na večeru hrušku a pošk. H. ju neodniesol obž. I., preto ho zbili. V ten večer, keď prišiel na svoju celu, všimol si, že pošk. H. leží na svojej posteli, volal ho na cigaretu, poškodený sa rozplakal, na jeho otázku mu povedal, že obž. I. a Q. ho zbili, ukazoval mu aj začervenané miesta na tele a ráno vec nahlásil referentovi a bol na ošetrenie. Svedkovia B. H. a U. K., ktorí v tom čase tiež vykonávali trest na uvedenom oddelení, potvrdili, že sa dozvedeli o tom, že poškodený mal byť pobitý obžalovanými Q. a I., svedok B. H. pošk. H. ešte stretol po večierke v ten deň, avšak na seba iba kývli. Svedok K. dodal, že obaja obžalovaní si ho neskôr zavolali na celu, kázali mu, aby napísal, že poškodený H. si ublížil sám a že to videl, čo však nebola pravda, písal to iba preto, lebo sa bál. Svedok N. H., vypočutý až v konaní pred súdom, sa bližšie ku skutku vyjadriť nevedel, nič nevidel, nič nepočul. Svedok C. C., ktorého obžalovaní navrhovali vypočuť, býval na cele č. XXX s poškodeným H. a C. R.. Vypovedal v prípravnom konaní, že keď sa po televíznych novinách po 20.00 hod. vrátil na izbu, poškodený ležal v posteli, bol tam aj C. R., volali poškodeného na kávu, povedal, že ho bolí bok, že ho zbili. Nevidel na ňom zranenia, no ráno to poškodený nahlásil referentom, od ostatných odsúdených na oddiely sa dozvedel, že D. H. zbili I. a Q.. Na hlavnom pojednávaní dňa 14.9.2012 po opätovnom výsluchu uviedol, že počul ako D. H., teda poškodený, rozpráva s S. K., od ktorého chcel, aby povedal, že ho Q. zbil. Po prečítaní jeho výpovede z prípravného konania uviedol, že pravdivá je výpoveď z prípravného konania, aj v súčasnej dobe je vo výkone trestu v G., je na oddiele C2 s obž. Q.. To, že H. je pobitý nevedel večer, dozvedel sa to až ráno.

Svedok N. Y., príslušník ZVJS, ktorý v ten večer mal službu, uviedol, že niečo po 20.00 hod. vykonal „sčítak“, teda fyzickú prítomnosť odsúdených, nezistil žiadne závary, nikto nič nehlásil. Potom ešte pred večierkou prešiel celý oddiel ešte raz, no nikto mu nič neohlásil. Bol aj na izbe č. XXX, pýtal sa, či sa nič nestalo, pamätá si, že práve poškodený odpovedal razantným hlasom, že sa nič nestalo. Po odovzdaní služby odišiel domov. Následne zo zápisu sa dozvedel, že bola vykonaná zdravotná eskorta D. H., pýtal sa ho, prečo večer nič nehlásil, ten iba pokýval plecami, potom sa dozvedel, že ho mali zbiť I. a Q., dodal, že konflikty na oddiele odsúdený málokedy hlásia.

Zo záverov znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva MUDr. I. Y. plynie, že podľa lekárskeho správ poškodený utrpel zranenia, popísané v skutku rozsudku. Popísal akým spôsobom mohlo dôjsť k uvedeným zraneniam a zdôraznil, že mechanizmus vzniku týchto zranení zodpovedá výpovedi poškodeného. Priemernú dĺžku liečenia spojenú s práceneschopnosťou stanovil na 21 až 25 dní a doba liečenia poranení

poškodeného ustálená na 21 dní je adekvátna charakteru poranení. Uviedol, že poškodený bol krátky čas po úraze v bezvedomí, nebol pripútaný na lôžko, nezvracal, nebol hospitalizovaný v nemocnici, nebol odkázaný na pomoc druhej osoby pri vykonávaní základných životných potrieb, bol však obmedzovaný

v mieste poranení s klesajúcou intenzitou. Nedošlo u poškodeného k ohrozeniu životne dôležitých orgánov, nevytlúčil, že poranenia mohli byť spôsobené aj iným tupým predmetom, ako údermi pästou a dlaňami a kopnutiami, napr. nárazom o stenu, prípadne udieraním hlavy poškodeného o stenu, avšak vzhľadom k rozsahu poranení a miestam, kde poranenia vznikli, je nepravdepodobné, aby si ich poškodený mohol spôsobiť sám. Pri prvotnom ošetrení poškodeného dňa 20.2.2009 bolo vyslovené podozrenie aj na zlomeninu VII. rebra vpravo, pričom uvedená diagnóza nebola v priebehu ďalšej liečby potvrdená, čo však nič nemení na jeho záveroch. Z lekárskejších správ nachádzajúcich sa v spise na čl. 108-109 spisu plyní, že na druhý deň ráno po incidente poškodený D. H. bol ošetrený lekárkou ústavu, ktorá konštatovala zistené zranenia, tejto uviedol, že ho zbili odsúdení I. a Q., lebo im nepriniesol jedlo z kuchyne. Rovnaké skutočnosti plynú aj zo správ chirurgickej ambulancie a neurologickej ambulancie, kde bol poškodený ošetrený.

Vzhľadom na tieto vyššie uvádzané dôkazy naozaj nebol dôvod neveriť výpovediam poškodeného D. H. a ďalším dôkazom, ktoré ju podporujú a na základe týchto dôkazov mohol prvostupňový súd skutkový stav ustáliť správne tak, ako je uvedený vo výroku rozsudku v skutkovej vete. Obaja obžalovaní boli zo spáchania skutku jednoznačne usvedčení poškodeným D. H. a priamo aj W. R.. Nepriamo ich usvedčovali svedkovia C. R., M. R., I. H., ale aj B. H. a U. K. a C. C.. Závery znaleckého posudku sú plne v súlade s preukazovaným skutkovým stavom a aj napriek obžalovanými namietanému sklonu poškodeného k sebapoškodzovaniu, toto znalec považoval za veľmi nepravdepodobné. Navyše v tomto smere krajský súd dáva do pozornosti, že vykonanými dôkazmi nebolo preukázané, aj keď došlo u poškodeného k sebapoškodzovaniu, aby za útočníka označil nejakú inú osobu. Navyše, zo správ vyžiadovaných z ústavu na výkon väzby neplyní, aby po tomto incidente poškodený sa nejakým spôsobom v inom čase mal sebapoškodzovať. Čo sa týka ďalej výpovede svedka N. Y., okolnosť ním uvádzaná, že pri kontrole po incidente mal práve poškodený razantným spôsobom odpovedať na jeho otázku, že sa nič nestalo, taktiež možno nepriamo vyhodnotiť v prospech tvrdení poškodeného, keďže, ako sám uviedol, mal z oboch obžalovaných strach, povedal im, že nikomu nič nepovie, lebo sa mu vyhrážali a je to súladné aj s tým, že vec oznámil až na druhý deň, keď mal silné bolesti a potreboval ísť na ošetrenie.

K odvolacím námietkam obhajoby, že vec oznámil až na druhý deň, krajský súd poukazuje na vyššie citované lekárske správy, ale aj správy z ústavu na výkon trestu, že vec ohlásil ráno referentovi a následne bol predvedený na ošetrenie, kde boli zistené uvedené zranenia a bolo v nich uvedené poškodeným kto mu uvedené zranenia mal spôsobiť, dokonca aj motív konania, ktorý bol taktiež potvrdený aj viacerými svedkami.

Na základe uvedených skutočností potom krajský súd nemal žiadne pochybnosti o správnosti ustálenia skutkového stavu a správne zistenému skutkovému stavu zodpovedala aj správna právna kvalifikácia konania obžalovaných, keďže títo spoločným konaním inému úmyselne ublížili na zdraví, naplnili všetky pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Pochybenie, ktoré by bolo možné napraviť, nezistil krajský súd ani pri rozhodovaní prvostupňového súdu o druhu a výmere ukladaného trestu. Vzhľadom k tomu, že tento rozsudok zo dňa 14.9.2012 bol v poradí už druhým odsudzujúcim rozsudkom, pričom rozsudkom zo dňa 12.11.2010 boli obaja obžalovaní uznaní vinnými na rovnakom skutkovom základe a bol im uložený rovnaký trest, ako rozsudkom zo dňa 14.9.2012, no prvotný rozsudok bol zrušený v celom rozsahu len z dôvodu odvolania oboch obžalovaných, teda okresný prokurátor odvolanie v neprospech obžalovaných nepodal, s poukazom na ust. § 357 ods. 2 Tr. por. nebolo možné ukladať prísnejší trest, ako bol uložený pôvodne, čo už bolo konštatované vyššie a odrazilo sa to v skutočnosti, že krajský prokurátor odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku zo dňa 14.9.2012, čo do výroku o treste, vzal v celom rozsahu späť. Na tieto okolnosti krajský súd poukazuje hlavne z dôvodu, že vzhľadom na osoby oboch obžalovaných, okolnosť, že sa skutku mali dopustiť práve v ústave na výkon trestu, kde vykonávali im uložené dlhodobé tresty, motív ich konania evidentne odôvodňoval uloženie prísnejšieho trestu, ako im bol uložený, trest uložený vo výmere 12 mesiacov, teda pri zohľadnení pritažujúcej okolnosti a zvýšení dolnej hranice o ?, to bol trest uložený úplne na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Tresty uložené obžalovaným okresným súdom možno považovať za tresty mierne, ale zákonné a z vyššie uvedených dôvodov neprichádzalo ani rozhodnutím krajského súdu uloženie prísnejších trestov do úvahy. Prvostupňový súd podrobne rozpisal, ktoré okolnosti pri ukladaní trestov obojím obžalovaným vyhodnotil, prihliadol na hodnotenia ústavov u oboch obžalovaných, krajský súd doplnil dokazovanie o nové hodnotenia, ktoré

však neprinesli nijaké novšie podstatné okolnosti a aj existenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a ich pomer prvostupňový súd zistil správne, taktiež zaradenie oboch obžalovaných pre výkon uložených trestov do ústavu so stredným stupňom stráženia je zákonom zodpovedajúce a teda ani v tomto smere krajský súd nezistil dôvod pre zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Vzhľadom na všetky vyššie uvádzané skutočnosti, keďže krajský súd nezistil žiadny dôvod pre zmenu rozhodnutia v prospech obžalovaných, ich odvolania podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.